

GERARD BLANCHÉ

Els sis guardonats amb les autoritats, diumenge a la nit a Empuriabrava.

Castelló reconeix el paper de la gent que va apostar per Empuriabrava fa 50 anys

► L'Ajuntament va guardonar les famílies Arpa-Vilallonga, Ballot-Vidal i de Moixó, Rosa Casadevall, Esteve Hugas i Golçal Prats

MARC TESTART CASTELLÓ D'EMPÚRIES

Empuriabrava es va vestir de gala, diumenge passat al vespre, per celebrar els cinquanta anys de l'inici de la construcció de la marina residencial de Castelló d'Empúries. L'Ajuntament castellaní va convertir aquesta diada central de l'aniversari en una festa popular, a la qual es va apuntar un miler de persones, que van gaudir d'un còctel i música en viu. La vetllada també va comptar amb reconeixements a sis persones o famílies que van apostar per Empuriabrava l'any 1967. Van rebre el guardó les famílies Arpa-Vilallonga, Ballot-Vidal i de Moixó, a més de Rosa Casadevall, Esteve Hugas i Gonçal Prats.

L'alcalde de Castelló d'Empúries, Salvi Güell, va destacar el fet que "Empuriabrava ha sigut un

Les famílies i persones que mantenen el testimoni del 1967 van rebre el reconeixement municipal

L'alcalde del municipi alemany Etenheim, Bruno Mertz, va ser present a la gala dels 50 anys d'Empuriabrava

referent per a tota la comarca durant aquests cinquanta anys", en el sentit que molta gent d'altres indrets de l'Alt Empordà han estat vinculats amb la marina al llarg de la seva història.

L'Ajuntament de Castelló d'Empúries ha volgut que la celebració dels cinquanta anys d'Empuriabrava tingués la solemnitat que es mereix i, per això, no va oblidar cap detall. L'acte de diu-

SALVI GÜELL
ALCALDE DE CASTELLÓ D'EMPÚRIES

«Empuriabrava ha sigut un referent per a tota la comarca durant aquests cinquanta anys»

menge, que es va allargar fins a aquest dilluns, quan es van fer els actes més institucionals, va comptar amb l'assistència de Bruno Mertz, l'alcalde del municipi alemany d'Etenheim, amb el qual Castelló està agermanat.

La nit de diumenge va acabar amb la presentació de la cançó dels 50 anys, de Marc Timón, i el pastís d'aniversari.

D'AMPURIA-BRAVA A EMPURIABRAVA, UN RECORREGUT FAMILIAR

Florian Vergés
ECONOMISTA

L'articulista recorda les primeres vegades que va venir amb la família al poble de Castelló i es gestava la marina d'Empuriabrava

No us avoriré pas amb la història de la meua família. És com la de tants altres catalans que van haver de fugir dels embats de la Guerra Civil, la famosa 'Retirada'. Per la branca materna, tenim part dels nostres orígens a les terres de Castelló d'Empúries. Represento la tercera generació dels exiliats. Visc a París, amb nacionalitat francesa, però amb uns lligams molt forts amb l'Empordà i, especialment, amb Castelló.

Els avis, a casa, sempre havien parlat de tornar algun dia a la vora dels cortals. Recordo com si fos ara quan el pare, representant d'una multinacional dels pneumàtics, va ensenyar a l'hora de les postres, després d'un dinar familiar, un exemplar de *L'Indépendant* de Perpinyà que parlava d'una nova urbanització que es començava a construir a la badia de Roses. Era a mitjan anys seixanta. Amb prou feina tenia deu anys, però vaig comprendre que el sol fet de parlar d'aquesta terra emocionava els avis. No sé pas com, però aviat es va organitzar un viatge familiar molt peculiar amb el Peugeot del pare. De París a Castelló, amb sis persones dins del cotxe: els meus pares, la meua germana Marie, la tieta Cécile i jo mateix.

La rutina no va pas ser fàcil. La cua d'entrada a l'*Espagne* des del Rosselló va ser increïble. La travessa del Pertús es va allargar de manera inacabable i els primers quilòmetres per l'Empordà no els oblidaré mai. La calor era insuportable. Deixo la resta de l'arribada per a una altra ocasió. Només us dic que l'endemà d'arribar, amb l'avi i el pare, vam anar a visitar les obres d'allò que en deien Ampúria-Brava. Terra, sorra, màquines, forats i sol. Molts tamarius tallats o arrencats de soca-rel, canals sense omplir i llargues avingudes que, què voleu que us digui?, em feien somniar en uns nous Champs Elysées, segons es veia en unes perspectives d'un prospecte publicitari que portava el pare.

Faig un salt en el temps. Als setanta, la meua adolescència estival la vaig passar a Empuriabrava.

Aleshores, en el territori dels alemanys -els francesos érem minoria, pas com ara-. La família era propietària d'una modesta caseta a tocar d'un dels canals. Des d'allà, durant anys, he vist evolucionar la urbanització, la vila i la comarca. Recordo la platja que només servia per prendre el sol, perquè l'aigua era bruta a causa de la porqueria que sortia de la Muga. Recordo haver anat a Sant Pere a una manifestació davant de la comissaria de la Guàrdia Civil per donar suport a la campanya dels aiguamolls, símbol d'una incongruència personal entre l'amor pel paisatge i l'estima per la marina; recordo haver vist campionats de llanxes de fórmula 1, salts internacionals d'hípica i curses potents de motociclisme; recordo aquelles nits de Scopas i de quan, ja en els vuitanta, un equip del Capitan's Cabin aspirava a fer -la grossa en el París-Dakar.

No puc oblidar un vol amb un petit avió pilotat per Jaume Comas en un dia que el cel i la terra brillaven com mai després d'una setmana de pluja. Tampoc puc deixar d'esmentar els gelats de pal amb maduixa de can Montserrat, ni aquell dia que fent esquí nàutic vaig envestir una vella barqueta de pedals que anava a la deriva des de Roses.

Empuriabrava fa cinquanta anys i segueixo veient-la com un paradís d'estiueig amb espurnes d'alegria i algunes gotes d'amargor per coses que m'agradaria treure, com els edificis de la desembocadura i les edificacions de l'altre costat de la carretera de Roses. O les façanes pintades de color estrident i alguns dissenys molt allunyats del caràcter mediterrani, blanquinós, que identificaven la urbanització.

Amb la perspectiva del temps, segur que tots s'hauria pogut fer millor. Em quedo, malgrat tot, amb un eslògan d'una publicitat de l'Espanya d'aquell temps que deia: *Ampúria Brava, le soleil à votre porte...* Dels mosquits, de la falta de clavegueram i del descontrol numèric dels carrers, no en deia pas res. Tampoc de com aquella transformació dels terrenys faria canviar per sempre un poble comtal que hauria de conviure amb la realitat de l'arribada del turisme. Un canvi econòmic que el doctor Albert Compte va saber explicar prou bé en els seus estudis geogràfics. Cinquanta anys donen per molt.

«Empuriabrava fa 50 anys i segueixo veient-la com un paradís d'estiueig amb espurnes d'alegria i algunes gotes d'amargor»

«Amb la perspectiva del temps, segur que tot s'hauria pogut fer millor. Em quedo, malgrat tot, amb un eslògan»

SEGONS UNA TAULA RODONA

La plaça de les Palmeres ha de ser una àgora

REDACCIÓ CASTELLÓ D'EMPÚRIES

La taula rodona coorganitzada per l'Ajuntament de Castelló d'Empúries amb la delegació de Girona del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, dijous passat, va comptar amb un centenar de persones. Segons els ponents, és necessari que la plaça de les Palmeres generi una àgora pública, un espai de relació, de socialització i que alhora generi identitat a la marina.

La taula rodona de dijous a Empuriabrava.